

EL CONFLICTE

Dissabte 7 d'octubre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Hebreus 8:6; Mateu 19:17; Apocalipsi 12:17; Levític 23; Fets 15:1-29; Gàlates 1:1-12.

PER MEMORITZAR:

“Perquè la Llei va ser donada per mitjà de Moisès, però la gràcia i la veritat han estat realitat per mitjà de Jesucrist” (Joan 1:17).

L'església primitiva estava composta, majoritàriament, per jueus que mai van pensar ni per un moment que, en acceptar a Jesús, el Messies jueu, estaven d'alguna manera allunyant-se de la fe dels seus pares o de les promeses del pacte que Déu li havia fet al seu poble. Segons sembla, tenien raó. La qüestió per als primers creients jueus era si ells havien de deixar de ser jueus per acceptar Jesús. Al seu torn, el problema per a molts d'ells era si els gentils havien de fer-se jueus abans que poguessin acceptar a Crist.

Poc després, en el concili de Jerusalem, hi va haver una resposta ferma. Van prendre la decisió de no atosigar als gentils amb una gran quantitat de reglaments i lleis. És a dir, els gentils no necessitaven fer-se jueus per poder acceptar Jesús.

No obstant això, malgrat aquesta decisió, alguns mestres van continuar assetjant les esglésies, insistint que els gentils convertits a la fe estaven obligats a guardar aquestes normes i lleis, incloent la circumcisió (un procediment que faria que el cristianisme no fos particularment atractiu per a un adult). És a dir, pensaven que aquests gentils, per ser partícips de les promeses del Pacte, havien d'acatar moltes de les normes i les regulacions que eren considerades requisits per als participants de la comunitat d'Israel.

UN MILLOR PACTE

Llegeix Hebreus 8:6. Quin és el missatge? Què entenem per “promeses de més valor”?

Potser la diferència més gran entre la religió de l'Antic Testament i la del Nou Testament sigui el fet que l'era del Nou Testament es va instaurar amb la vinguda del Messies, Jesús de Natzaret. Déu el va enviar perquè fos el Salvador. Els homes no podien ignorar-lo i pretendre ser salvats. Només amb l'expiació que ell va proveir, els pecats dels homes podrien ser perdonats. Només per la imputació de la seva vida perfecta podrien estar davant de Déu sense condemnaió. En altres paraules, la salvació era mitjançant la justícia de Jesús, i res més.

Els sants de l'Antic Testament anhelaven les benediccions de l'era messiànica i la promesa de la salvació. En temps del Nou Testament, la gent es va enfrontar a la pregunta: *Acceptaré Jesús de Natzaret, a qui Déu ha enviat, com el Messies, el meu Salvador?* Si creien en ell, és a dir, si l'acceptaven pel que realment era i es comprometien amb ell, serien salvats per la justícia que se'ls oferia lliurement.

Mentrestant, els requisits morals van romandre inalterables en el Nou Testament, perquè el seu fonament és el caràcter de Déu i el de Crist. L'obediència a la Llei moral de Déu és part tant del Nou Pacte com de l'Antic.

Llegeix Mateu 19:17; Apocalipsi 12:17 i 14:12; i Jaume 2:10 i 11. Què ens diuen aquests versicles sobre la Llei moral en el Nou Testament?

Al seu torn, en el Nou Testament va cessar tot el conjunt de lleis rituals i cerimonials que eren netament israelites i estaven clarament lligades al Pacte antic (assenyalaven Jesús, a la seva mort i al seu ministeri com a Gran Sacerdot), i es va instaurar un nou ordre, basat en “promeses de més valor”.

Ajudar a jueus i a gentils a entendre el que implicava aquesta transició del judaisme al cristianisme va ser un dels objectius principals de Pau en el llibre de Romans. Portaria temps aconseguir la transició. Molts jueus que havien acceptat a Jesús encara no estaven preparats pels grans canvis que vindrien.

Quines són algunes de les teves promeses bíbliques preferides? Amb quina freqüència les reclames? Quines són les decisions que es poden estar interposant en el camí perquè aquestes promeses es compleixin en la teva vida?

LLEIS I REGLAMENTACIONS JUEVES

Fes un cop d'ull al llibre de Levític. (Fixa't, per exemple, en Levític 12; 16; 23.) Quins pensaments vénen a la teva ment mentre llegeixes tots aquests reglaments, normes i rituals? Per què molts d'ells serien gairebé impossibles de complir en temps del Nou Testament?

Convé classificar les lleis de l'Antic Testament en diverses categories: 1) Llei Moral, 2) llei cerimonial, 3) llei civil, 4) estatuts i judicis, i 5) lleis de salut.

Aquesta classificació és, en part, artificial. En realitat, algunes d'aquestes categories estan interrelacionades i hi ha una superposició notable. Els antics no consideraven que estiguessin separades ni que fossin diferents.

La Llei Moral es resumeix en els Deu Manaments (Èxode 20:1-17). Aquesta llei resumeix les exigències morals de la humanitat. Aquests deu preceptes s'amplien i s'apliquen en diversos estatuts i judicis al llarg dels primers cinc llibres de la Bíblia. Aquestes ampliacions mostren el que significava guardar la Llei de Déu en diverses circumstàncies.

Les lleis civils tampoc són alienes, ja que també es basen en la Llei Moral; defineixen la relació d'un ciutadà amb les autoritats civils i amb els seus conciutadans, i enumeren els càstigs per diverses infraccions.

La llei cerimonial regula el ritual del Santuari, descriu les diferents ofrenes i assenyala les responsabilitats individuals de cada ciutadà. Especifica els dies festius i defineix la seva observança.

Les lleis de salut es superposen amb les altres normes. Les diverses lleis relatives a la impuresa defineixen la impuresa cerimonial, encara que també van més enllà d'això i inclouen principis higiènics i de salut. Les lleis relatives a les carns netes i les immundes es basen en aspectes físics.

Si bé és probable que els jueus hagin pensat en totes aquestes lleis majorment com un paquet, ja que totes provenien de Déu, van haver d'haver fet algunes distincions mentals. Déu havia pronunciat els Deu Manaments directament al poble. Això els diferenciava com una cosa especialment important. Les altres lleis s'havien transmès a través de Moisès. El ritual del Santuari només es podia complir mentre hi hagués un Santuari. Les lleis civils, almenys en gran mesura, ja no van poder imposar-se després que els jueus van perdre la seva independència i van estar sota el control civil d'una altra nació; i molts dels preceptes cerimonials ja no es van poder observar després de la destrucció del Temple. A més, després de la vinguda del Messies, molts dels tipus s'havien trobat amb els seus antitipus, i ja no tenien cap validesa.

SEGONS EL COSTUM DE MOISÈS

Llegeix Fets 15:1. Quin tema estava causant dissensió? Per què alguns creien que això no era exclusivament per a la nació jueva? (Veure Gènesi 17:10.)

Si bé els apòstols es van unir als pastors i als membres laics d'Antioquia en un esforç sincer per guanyar moltes ànimes per a Crist, certs creients jueus de Judea, “de la secta dels fariseus”, van aconseguir introduir un tema que aviat va portar a una controvèrsia generalitzada a l'església i va causar consternació en els creients gentils. Amb gran confiança, aquests mestres afirmaven que, per a ser salvats, calia estar circumcidat i guardar tota la llei cerimonial. Al cap i a la fi, els jueus sempre s'havien enorgullit dels seus cultes establerts divinament, i molts dels que s'havien convertit a la fe de Crist encara sentien que, ja que Déu anteriorment havia delineat amb claredat la manera d'adoració hebrea, era improbable que autoritzés un canvi en qualsevol de les seves especificacions. Aquests insistien que les lleis i les cerimònies jueves havien d'incorporar-se als ritus de la religió cristiana. Van trigar en discernir que totes les ofrenes sacrificials havien prefigurat la mort del Fill de Déu, en la qual el tipus es va trobar amb el antitipus, i que els ritus i la cerimònies de la dispensació mosaica ja no eren obligatoris després de la mort de Jesús.

Llegeix Fets 15:2 al 12. De quina manera es va resoldre aquesta disputa?

“Encara que [Pau] esperava que Déu el guiés directament, estava sempre a punt per reconèixer l'autoritat impartida al cos de creients units com a església. Sentia la necessitat de consell; i quan s'aixecaven assumptes d'importància, es complaïa en presentar-los a l'església, i s'unia amb els seus germans per buscar a Déu en procura de saviesa per prendre decisions correctes” (*HAp* 163).

És interessant que Pau –que sovint parlava de la seva vocació profètica, i de com Jesús l'havia cridat i li havia encomanat la seva missió– estigués tan disposat a treballar amb el cos major de l'església. És a dir, més enllà de la seva crida, s'adonava que era part de l'església en el seu conjunt i que necessitava treballar el més possible amb ella.

Quina és la teva actitud cap al lideratge de l'església? Com de cooperador ets? Per què és tan important la cooperació? Podríem funcionar si tots fessim només allò que volguessim, independentment del cos major?

ELS CREIENTS GENTILS

Llegeix Fets 15:5 al 29. Quina decisió va prendre el concili i quin va ser el seu raonament?

La decisió anava en contra de les afirmacions dels judaïtzants. Aquests insistien que els gentils convertits es circumcidessin i guardessin tota la llei cerimonial, i que “les lleis i les cerimònies jueves havien d'incorporar-se en els ritus de la religió cristiana” (HAp 154).

És interessant observar, a Fets 15:10, que Pere va descriure aquestes lleis antigues com una “càrrega”, un “jou” que no havien pogut suportar. El Senyor, que va instituir aquestes lleis, les va convertir en un jou per al poble? Això no sembla ser així, sinó que alguns dels líders, amb els anys i mitjançant les seves tradicions orals, havien transformat en una càrrega moltes de les lleis que se suposava que havien de ser per a benedicció. El Concili va tractar de salvar els gentils d'aquestes càrregues. Observa, a més, que no hi va haver cap menció ni qüestionament respecte a que els gentils no necessitessin obeir els Deu Manaments. Al cap i a la fi, podríem imaginar-nos al Concili dient-los que no mengessin sang, però que era acceptable ignorar els manaments contra l'adulteri, l'assassinat i coses per l'estil?

Quines regles específiques es van aplicar als creients gentils, i per què? Fets 15:20, 29.

Tot i que els creients jueus no havien d'imposar les seves regles ni la seva tradició als gentils, el Concili volia assegurar-se que els gentils no fessin coses que fossin ofensives per als jueus que estaven units a ells en Jesús. Per tant, els apòstols i els ancians van acordar instruir els gentils per carta perquè s'abstinguessin de les carns ofertes als ídols, de la fornicació, de la carn d'animals ofegats i de sang. Alguns diuen que, a causa de que l'observança de dissabte no es va esmentar específicament, aquesta observança no hauria d'haver estat per als gentils (per descomptat, els manaments en contra de la mentida i l'assassinat tampoc es van esmentar específicament, de manera que l'argument no vol dir res).

Pot ser que, d'alguna manera, estiguem imposant sobre els altres càrregues que no són necessàries, ja que són més una tradició que un mandat diví? Si és així, de quina manera? Porta les teves reflexions el dissabte a classe.

PAU I ELS GÀLATES

Per més clars que fossin els consells, hi havia qui buscaven seguir el seu propi camí i continuaven promovent que els gentils guardessin les tradicions i les lleis jueves. Per a Pau, això va arribar a ser un assumpte molt seriós; és a dir, no era trivial ni tenia a veure amb les subtileses de la fe. S'havia convertit en una negació del mateix evangeli de Crist.

Llegeix Gàlates 1:1 al 12. Amb quina serietat tracta Pau el problema que afronta a Galàcia? Què hauria de dir-nos això sobre la importància del tema?

Com s'ha esmentat anteriorment, va ser la situació a Galàcia allò que va motivar, en gran mesura, el contingut de la carta a Roma. A l'Epístola als Romans, Pau desenvolupa encara més el tema de l'Epístola als Gàlates. Alguns creients jueus al·legaven que la llei que Déu els havia donat a través de Moisès era important i que els conversos gentils havien de guardar-la. Pau estava tractant de mostrar el veritable lloc d'aquesta Llei i la seva funció. No volia que aquesta gent s'instal·lés a Roma com ho havia fet a Galàcia.

És una simplificació excessiva preguntar si, a Gàlates i Romans, Pau està parlant de les lleis cerimonials o de les morals. Històricament, l'argument era si els conversos gentils havien de circumcidarse, i guardar o no la llei de Moisès. El concili de Jerusalem ja s'havia pronunciat sobre aquesta qüestió, però alguns es negaven a acatar aquesta decisió.

Alguns interpreten que les cartes de Pau als gàlates i als romans demostren que la Llei Moral, els Deu Manaments (o, en realitat, només el quart Manament), ja no és obligatòria per als cristians. No obstant això, aquests intèrprets no capten l'essència de les cartes, i passen per alt la perspectiva del context històric i les qüestions que Pau encara. L'apòstol, com veurem, emfatitza que la salvació és només per fe i no pel compliment de la llei, ni tan sols la Llei Moral. No obstant això, això no és el mateix que dir que la Llei Moral no s'ha de guardar. L'obediència als Deu Manaments mai va ser un problema; els que fan d'això un tema estan rellegant en els textos un assumpte contemporani, que Pau no estava tractant.

De quina manera podem respondre als que afirmen que el dissabte ja no és obligatori per als cristians? Com pots mostrar la veritat del dissabte d'una manera que no comprometi la integritat de l'evangeli?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Judíos y gentiles” i “Apostasía en Galacia”, a *Los hechos de los apóstoles*, pàgs. 153-156, 158-161, 307-311; “La ley dada a Israel” i “La ley y los dos pactos”, a *Patriarcas y profetas*, pàgs. 319-322, 386-390; i “El pueblo elegido”, a *El Deseado de todas las gentes*, pàgs. 19-22.

No hi ha dubte que la nostra església enfronta temps de controvèrsies i dissensions. Però això no té res de nou. Satanàs sempre ha estat en guerra amb l'església. Fins i tot en els primers dies del cristianisme van sorgir dissensions i controvèrsies en les files dels creients. I hi va haver una controvèrsia que, de no haver estat resolta, podria haver destruït l'església en els seus començaments.

“Per la influència de falsos mestres que s'havien aixecat entre els creients de Jerusalem, s'estaven estenent ràpidament la divisió, l'heretgia i el sensualisme entre els creients de Galàcia. Aquests falsos mestres barrejaven les tradicions jueves amb les veritats de l'evangeli. Fent cas omís de la decisió del concili general de Jerusalem, instaven als conversos gentils a observar la llei cerimonial” (*HAp* 307).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. A classe, repasseu la resposta a la pregunta final de dimecres. De quina manera la teva església local, o tu a casa teva, està/estàs imposant càrregues sobre els altres (o sobre tu mateix) que no són necessàries? Com podem reconèixer si realment estem fent aquestes coses? O podríem estar en perill d'arribar massa lluny en el sentit contrari? És a dir, de quina manera podem reconèixer si som massa permissius en el nostre estil de vida i en les nostres normes, fins al punt que la nostra vida ja no reflecteix l'elevada vocació que tenim en Crist?
2. Quins són alguns dels arguments que la gent fa servir per dir que els Deu Manaments, avui, ja no són obligatoris per als cristians? De quina manera responem a aquestes afirmacions? Per què, en un primer cop d'ull, aquests arguments estan tan equivocats i per què, en molts casos, els qui els plantegen en realitat no viuen com si creguessin que els Deu Manaments ja no són obligatoris?
3. Torna a llegir Gàlates 1:1 al 12. Observa com d'intransigent, dogmàtic i fervorós era Pau quant a la seva interpretació de l'evangeli. En quina mesura això ens indica que hem de romandre decididament indestructibles en certes creences, especialment en aquesta època de pluralisme i relativisme? En quin sentit això demostra que de cap manera podem transigir amb certs ensenyaments?
4. Parleu a classe sobre els assumptes que van provocar la Reforma Protestant. Quines diferències bàsiques no s'han resolt encara?